

w **każdym razie** obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesionej zgodnie z art. 272 TFUE i opartej na klauzuli arbitrażowej zawartej w art. 13 umów DICOEMS i COCOON skarżąca podważa zgodność z prawem decyzji Komisji z dnia 5 listopada 2010 r. rozwiązującej w następstwie kontroli księgowej przeprowadzonej przez służby Komisji dwie umowy zawarte ze skarżącą w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju. W konsekwencji skarżąca podważa zgodność z prawem noty debetowej mającej na celu odzyskanie kwot zapłaconych skarżącej przez Komisję za wykonanie dwóch projektów, w których uczestniczyła skarżąca wystawionej przez Komisję w dniu 13 grudnia 2010 r. w świetle sprawozdania z kontroli księgowej.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

1) Pierwszy zarzut dotyczy wymagalności wierzytelności, której domaga się Komisja oraz kwalifikowalności wszystkich kosztów, które skarżąca zadeklarowała Komisji.

— W szczególności skarżąca powołuje się na naruszenie przez Komisję art. 19, 20, 21 i 25 ogólnych warunków umowy odnoszących się do określania kosztów kwalifikowalnych oraz na naruszenie zasady niedyskryminacji w zakresie wykładni przepisów dotyczących księgowości stowarzyszeń o celu niezarobkowym dokonanej w ramach procedury audytu księgowego.

2) Drugi zarzut opiera się na założeniu, że Komisja naruszyła obowiązek lojalnej współpracy i działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umowy, ponieważ nie wykonała prawidłowo jej zobowiązań umownych.

— W szczególności skarżąca zarzuca Komisji naruszenie obowiązku nadzoru nad prawidłowym wykonaniem projektów z punktu widzenia kontroli finansowej przewidzianej w art. II.3.4 lit. a) ogólnych warunków umowy.

3) Trzeci zarzut dotyczy naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji w świetle ogółu zaniechań, jakie do niego doprowadziły oraz naruszenia zasady proporcjonalności z powodu nieproporcjonalnego charakteru środka zastosowanego przez Komisję — a mianowicie rozwiązania umowy — wobec rzekomego niedopełnienia niektórych obowiązków w zakresie księgowości, które nawet jeżeli nastąpiło w żadnym wypadku nie daje prawa do niemalże całkowitego zwrotu przekazanej zaliczki.

4) Czwarty zarzut dotyczy naruszenia przez Komisję prawa do obrony w związku z jej zachowaniem podczas procedury audytu księgowego.

— W szczególności skarżąca powołuje się na brak kontrydiktoryjności podczas przeprowadzania audytu księgowego oraz na nieuwzględnienie szeregu dokumentów uzupełniających przekazanych Komisji w dniu 19 sierpnia 2009 r.

5) Piąty zarzut podniesiony tytułem ewentualnym dotyczy odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 268 i 340 TFUE.

— Po pierwsze skarżąca zarzuca, że doszło do bezpodstawnego wzbogacenia na korzyść Komisji, ponieważ mogła ona korzystać z końcowych rezultatów projektów DICOEMS i COCOON bez całkowitego poniesienia przypadających na nią kosztów.

— Po drugie skarżąca występuje z żądaniem odszkodowania za szkody powstałe w skutek popełnionego przez Komisję czynu niedozwolony polegającego na rozesłaniu poważnie szkodzącego dobremu imieniu skarżącej pisma o zniesławiającej treści.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2010 r. w sprawie F-1/10, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 marca 2011 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-126/11 P)

(2011/C 120/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim sąd orzekający w pierwszej instancji: a) stwierdził, że niektóre z żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji są niedopuszczalne; b) oddalił niektóre z pozostałych żądań twierdząc, że są one bezpośrednio związane z tymi, które zostały uznane za niedopuszczalne; c) obciążył wnoszącego odwołanie kosztami postępowania w pierwszej instancji;

- stwierdzenie, że wszystkie żądania przedstawione w pierwszej instancji były dopuszczalne w całości;
- uwzględnienie w całości wszystkich żądań przedstawionych w pierwszej instancji, które zostały uznane za niedopuszczalne lub odrzucone z takim skutkiem, że wszystkie żądania, które należy uważać za podtrzymane w niniejszej instancji zostaną uwzględnione na mocy zaskarżonego wyroku, w zakresie w jakim nie zostanie uchylony oraz wyroku, który zostanie wydany w niniejszym postępowaniu apelacyjnym;
- obciążenie drugiej strony postępowania całością dotychczas poniesionych kosztów;
- ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej aby w odmiennym składzie wydał ponowne rozstrzygnięcie w przedmiocie żądań, które zostały niezgodnie z prawem uznane za niedopuszczalne w pierwszej instancji oraz żądań, które zostały niezgodnie z prawem odrzucone

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 14 grudnia 2010 r. Wyrokiem tym została częściowo odrzucona skarga mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie zwrotu w zwyczajnej wysokości określonych kosztów medycznych oraz decyzji o odmowie dodatkowego zwrotu w wysokości 100 % tychże kosztów a także mająca na celu nakazanie zapłaty przez Komisję określonej kwoty na rzecz wnoszącego odwołanie z tytułu kosztów medycznych, które mu się należały.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku a odnoszących się do przedmiotu skargi i do podniesionych przez Komisję zarzutów niedopuszczalności.
- 2) Zarzut drugi dotyczy błędnej, nieprawidłowej i nieracjonalnej interpretacji i zastosowania art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej a także nieuzasadnionego odejścia od orzecznictwa w tej materii.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy całkowitego braku uzasadnienia, również z uwagi na nieprawidłową interpretację okoliczności faktycznych oraz przedstawionych żądań.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — *Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie*

(Sprawa T-156/11)

(2011/C 120/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Since Hardware (Guangzhou) Co. Ltd. (Kanton, Chińska Republika Ludowa) (przedstawiciele: V. Akritidis i Y. Melin, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1243/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej produkowanych przez Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd. ⁽¹⁾
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na okoliczności, że dochodzenie wstępne wszczęte na mocy art. 5 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ nie powinno być dotyczyć konkretnego przedsiębiorstwa, ale jednego lub więcej krajów i ogółu producentów działających w tych krajach.

W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

- zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z art. 5 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności z art. 5 ust. 9 w związku z art. 17 tego rozporządzenia w wykładni zgodnej z prawem Światowej Organizacji Handlu, albowiem przepis ten nie zezwala na wszczęcie nowego postępowania antydumpingowego przeciwko jednemu przedsiębiorstwu;
- zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z art. 9 ust. 4-6 rozporządzenia podstawowego w wykładni zgodnej z prawem Światowej Organizacji Handlu, albowiem przepis ten nie pozwala nakładać ceł antydumpingowych na jedno przedsiębiorstwo, lecz wymaga ich nałożenia na ogół przedsiębiorstw działających w jednym lub więcej krajów;
- zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na mocy którego zerowa stawka celna przedsiębiorstwa objętego postępowaniem antydumpingowym może zostać ponownie